

uprawdopodobniony interes służby, jednak nie realizuje go faktycznie. Dokładnie tak jest w wypadku przemysłnego nadużycia władzy, w związku z czym należy uniknąć sytuacji, w której w sposób ogólny uchylono by kontrolę sądową za pomocą tak sformułowanej maksymy prawnej.

Po trzecie, Sąd dokonał błędnej wykładni przesłanek przesłuchania, które powinno zagwarantować prawo skarżącego do bycia wysłuchanym, określone w szczególności w art. 41 ust. 1 w związku z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stwierdzając, że przesłuchanie jest niezbędne, jedynie gdy rozpatrywany środek indywidualny może zdaniem administracji wywołać niekorzystny skutek dla danej osoby. Przesłuchanie i poszanowanie prawa do bycia wysłuchanym służą zaś dokładnie do przedstawienia punktów widzenia oraz rozpatrywanych środków, których sama administracja jeszcze nie uwzględniła.

Po czwarte, Sąd naruszył wielokrotnie prawo skarżącego do bycia wysłuchanym, w szczególności pomijając nowy argument przedstawiony na rozprawie zgodnie z art. 85 ust. 3 regulaminu postępowania przed Sądem, nie uwzględniając odpowiedniego wniosku o wysłuchanie świadka i nie przyjmując decyzji na podstawie art. 85 ust. 4 wspomnianego regulaminu postępowania. Sąd naruszył również prawo skarżącego do bycia wysłuchanym, ponieważ nie przesłuchał świadków wskazanych już w skardze, zarzucając równocześnie skarżącemu brak przedstawienia wystarczających dowodów.

A zatem Sąd naruszył również, po piąte, podstawowe zasady związane ze sprawiedliwym procesem i z państwem prawa w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, czym wzbudził wątpliwości dotyczące skuteczności ochrony sądowej.

Po szóste, Sąd wielokrotnie przeinaczył okoliczności faktyczne rozpatrywanej sprawy.

Ponadto skarżący podnosi, po siódme, błędy w ocenie faktów, po ósme, brak uzasadnienia, i w dziewiątej kolejności — naruszenie reguł logiki.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 27 lutego 2019 r. — MG, NH/Germanwings GmbH

(Sprawa C-190/19)

(2019/C 213/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MG, NH

Strona pozwana: Germanwings GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy wynikające z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ prawo do odszkodowania przysługuje także wtedy, gdy pasażer ze względu na stosunkowo niewielkie opóźnienie przylotu nie zdążył na lot łączony i w wyniku tego przybył do miejsca docelowego z opóźnieniem, wynoszącym co najmniej trzy godziny, jednak oba loty obsługiwane były przez różnych przewoźników lotniczych, a potwierdzenie rezerwacji dokonane zostało przez biuro podróży, które przygotowało zestawienie lotów dla swojego klienta?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 11 marca 2019 r. — Promociones Oliva Park S.L./Tribunal Económico Administrativo Regional (TEAR) de la Comunidad Valenciana

(Sprawa C-220/19)

(2019/C 213/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Promociones Oliva Park S.L.

Druga strona postępowania: Tribunal Económico Administrativo Regional (TEAR) de la Comunidad Valenciana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nominalnie bezpośredniemu podatkowi takiemu jak IVPEE, który, zważywszy na jego rzeczywisty charakter, jest podatkiem pośrednim bez szczególnego celu, wyłącznie o charakterze budżetowym, przy czym kwalifikacja przyznana mu przez prawo krajowe nie może mieć pierwszeństwa nad wykładnią prawa Unii, które podlega celom właściwym dla tego porządku prawnego i na podstawie obiektywnych cech opodatkowania?